

BLOED

27.11.2023, De Standaard, Gilles Michiels

Als een bloedbaan een attractie wordt

Bloed

Lazarus & Robbin Rooze. Voor speeldata: lazarusvzw.be

★★★☆☆

RECENSIE THEATER Lazarus maakt van deze komedie over bloed een swingend en bochtenrijk parcours.

Het bloed kruipt waar het niet gaan kan: zo kondigt deze productie van Lazarus zich aan. Het gezelschap had geen betere beschrijving kunnen bedenken. De meest bizarre figuren klonteren er samen rond het thema bloed.

Het begint met een vrouw (Sofie Declair) die ooit een stamceltransplantatie onderging om in leven te blijven. Op zoek naar haar verleden ontmoet ze een man (Ryszard Turbiasz) die door een bloedklonter in het ziekenhuis terecht komt. Rond hen spelen zich een hoop twists af die je van de menselijke bloedbaan tot in een baan rond de aarde brengen.

Bloed ontpopt zich als een flipperkast. De Lazarus-spelers, die zich laten regisseren door filmmaker Robbin Rooze, trekken je aandacht niet in de eerste plaats met de plot. Net als in *Iemand moet het doen* (2021) verrijkt Rooze het speelse universum van het gezelschap met een vitale

Het speelse universum wordt multimediaal verrijkt. © Raymond Mallentjer

multimediale vorm, die een eigen logica toelaat.

Ook nu weer schuilt er in elke hoek van het podium een verrassing. Een doek in het midden van de scène doet dienst als ziekenhuisgordijn

én als videoscherm. Achteraan krijgt een rode bloedcel op mensenmaat een existentiële crisis, vooraan wekken de spelers met minimale middelen een dol auto-avontuur tot leven.

Het zijn de inventieve en over the

top scènes die van *Bloed* een vermakelijk kijkstuk maken. Deze productie laat je slingeren langs gedachte-kronkels, zeg maar de bloedbanen van een wilde verbeelding. Zo sukelt plots een malle levensverzekeraar of een malafide dokter de theatrale wereld binnen, of krijg je nogal eigenzinnige beschouwingen over planten en Duitse drugs op je bord.

Waar het allemaal over gaat?

Bloed wil ongetwijfeld iets zeggen over onaffe verhalen, of het nu de lege plekken in de biografieën van de personages zijn of de Grote Verhalen van wetenschap en fictie, die je nooit helemaal op de scène kunt vatten.

Die gedachte laat spelerei toe – niemand zal Lazarus een gebrek aan fantasie en goedgemikte humor kunnen verwijten. Het is wel extra jammer dat de makers naar het einde toe uitleggerig worden, alsof die vele wendingen finaal alsnog ten dienste moeten staan van een verklarende filosofie. Op z'n best is *Bloed* als ze lustig buiten de (kijk)kaders kleurt.

Gilles Michiels